

Fritz Erzsébet önéletrajza

1946-ban születtem egy kis dunántúli faluban. 2004 decembere óta nyugdíjas vagyok. Életem nagyobb részében fordítóként dolgoztam, most is ezzel a munkával és nyelvóra-adással egészítem ki a nyugdíjamat és próbálom megőrizni szellemi frissességemet. Kis tanítványaimmal gyakran olvasgatunk állatvédelmi témájú angol újságokat.

2000 decemberében választottak be a HEROSZ elnökségébe, feladatomban a nemzetközi állatvédő szervezetekkel való együttműködés koordinálása, adatszolgáltatás, angol nyelvű levelezés, fordítás, a külföldi látogatók kísérése. Legutoljára 2004-ben jártak nálunk a WSPA-tól (Nemzetközi Állatvédő Szövetség), hogy felmérést végezzenek a magyarországi, s közöttük a HEROSZ állatotthonairól. Nemrégiben újíttuk meg társult tagságunkat az angol állatvédő szövetségben, az RSPCA-ben.

Falusi születésű lévén már korán összebarátkoztam a háziállatokkal, természetes volt, hogy körülöttünk más lények is élnek, akik fontosak a számunkra, szeretjük és megbecsüljük őket. Az állatok és növények szeretetét édesanyám nevelte belém, akinek a keze alatt a legbetegesebb csirkéből is gyönyörű tyúk lett, és a legreménytelenebb, legsatnyább virágból vagy zöldségből is életerős növény kerekedett ki a végén. Élete utolsó napjaiban, súlyos betegen is mindennap végigjárta a kertet, gyomlálgatott és kapálgatott, ha ereje engedte.

Kedvelt időtöltésem volt a természetjárás, a falunkat körülvevő erdőknek szinte minden fáját és bokrát jól ismertem, sokat jártam a falunk határától nem messze lévő Gete hegyre, amely, tudomásom szerint, a Gerecse hegység legmagasabb hegye. Azt gondolom és remélem, hogy a gyermekkoromban belém oltott természet- és állatszeretetet képes leszek megőrizni életem utolsó pillanatáig.

A saját példából kiindulva meggyőződésem, hogy a felelős és szeretetteljes állattartást az emberek leginkább otthon, a szülőktől és nagyszülőktől tanulhatják meg. Természetesen mi, állatvédők is segíthetünk ebben, de az alapokat otthon lehet és kell megszerezni. Ezért kell sokat foglalkoznunk a gyerekekkel, a leendő szülőkkel, akik még fogékonyak minden iránt, hogy ők továbbadhassák a tanultakat a saját gyerekeiknek, és idővel természetes legyen, hogy az állatokat meg kell becsülni, nem szabad kihajítani őket az utcára, biztosítani kell számukra az alapvető jogokat ugyanúgy, mint az emberek számára, hiszen ők a mi társaink ezen a bolygón, nélkülük az életünk nagyon sivár lenne.

Minden állatot kedvelek, de a leggyengédebben szeretett kedvenceim a csodálatos macskák (háziak és vadak egyaránt), egész életemben volt mellettem legalább egy cica, de inkább több. Most éppen kettőt tartunk. Hobbim a virágkertészet és a madarak téli etetése, ez utóbbit mindenkinek szívből ajánlom, sok örömet lelhetünk benne.